

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาอาชญากรรมถือเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อมวลมนุษยชาติตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งด้านความมั่นคงในชีวิต ทรัพย์สิน เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ซึ่งเกิดขึ้นกับทุกๆ ประเทศในโลก ไม่ว่าจะเป็นประเทศที่ด้อยพัฒนา ประเทศที่กำลังพัฒนา หรือแม้กระทั่งประเทศที่พัฒนาแล้วก็ตาม โดยลักษณะการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมนั้นได้มีการพัฒนารูปแบบที่รุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ จากการกระทำความผิดในรูปแบบอาชญากรรมธรรมดา (Street Crime) ไปสู่อาชญากรรมที่จัดตั้งขึ้นในลักษณะองค์กร หรือที่เรียกว่าองค์กรอาชญากรรม (Organized Crime)¹ กล่าวคือ ในอดีตอาชญากรรมอาชญากรรมมักกระทำโดยกลุ่มคนที่มีสมาชิกเพียงไม่กี่คน การดำเนินการต่างๆ ก็เป็นไปอย่างง่ายๆ ไม่ค่อยมีความสลับซับซ้อน มีวัตถุประสงค์เพื่อทรัพย์สินจำนวนไม่มากนัก แต่ในปัจจุบันเปลี่ยนเป็นอาชญากรรมที่กระทำโดยกลุ่มอาชญากรซึ่งมีความรู้ ความเชี่ยวชาญในหลายๆ ด้านมารวมกลุ่มกัน โดยจะดำเนินการอย่างรัดกุม ปกปิดความลับ มีแบบแผน และความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น มีวัตถุประสงค์เพื่อทรัพย์สินและผลประโยชน์จำนวนมาก และในที่สุดก็ได้พัฒนากลายเป็นองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ (Transnational Crime) ที่เป็นการกระทำความผิดอาญาโดยลักษณะแห่งการกระทำเกิดขึ้นในเขตแดนของรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ หรือขั้นตอนที่สำคัญของการเตรียมการเพื่อกระทำความผิด หรือการวางแผน การสั่งการและการควบคุมการกระทำความผิดได้กระทำในอีกรัฐหนึ่ง หรือเกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติโดยเข้าร่วมกิจกรรมที่ผิดกฎหมายที่มีการดำเนินการอยู่ในรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ หรือเป็นการกระทำความผิดอาญาในรัฐหนึ่ง แต่ผลของการกระทำเกิดในอีกรัฐหนึ่ง ไม่ว่าผู้กระทำจะมีความประสงค์ให้ผลนั้นเกิดขึ้นในอาณาจักรของอีกรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม² ทั้งนี้ ที่ผ่านมาองค์กร

¹ บุญญวิจักษ์ เหล่ากอทิ. (กันยายน 2544-กุมภาพันธ์ 2545). “พลังแผ่นดินเพื่อเอาชนะอาชญากรรม : มาตรการทางกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม.” วารสารสำนักงาน ป.ป.ส., 17, 2. หน้า 11.

² กาญจน์ ชีรานนท์. (สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม). องค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ สืบค้นเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2554, จาก

อาชญากรรมข้ามชาติที่เกี่ยวกับยาเสพติดมักจะอาศัยความแตกต่างของระบบกฎหมายของประเทศต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงเงื้อมมือของกฎหมาย อาทิ หลบหนีการจับกุมไปพำนักในประเทศที่ไม่มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือฟอกเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดในประเทศที่ยังไม่มีกฎหมายต่อต้านการฟอกเงิน เป็นต้น จึงเห็นได้ว่ารูปแบบในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้มีความสลับซับซ้อนมาก การค้นหาข้อมูลของหน่วยงานของรัฐเพื่อปราบปรามผู้กระทำความผิดก็ทำได้ยากขึ้น เพราะผู้กระทำความผิดมีความเป็นมืออาชีพ มีความรู้ความเชี่ยวชาญในหลายด้าน มีการดำเนินการอย่างรัดกุม ปกปิดความลับ มีแบบแผน และมีการอุปถัมภ์จากผู้ที่อยู่เบื้องหลัง ซึ่งอาจจะเป็นบุคคลที่รู้จักกันดีในวงสังคม เป็นบุคคลชั้นสูงที่มีอำนาจและทรัพย์สินในการที่จะช่วยเหลือคนในองค์กรไม่ให้ถูกดำเนินการทางกฎหมาย

เนื่องจากปัญหาองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติที่เกี่ยวกับยาเสพติดได้ลุกลามจนสร้างความเสียหายที่มีความรุนแรงมากในปัจจุบัน หลายประเทศก็ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว องค์กรสหประชาชาติจึงได้มีมติให้การรับรองอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1988 (United Nations Convention against the Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances 1988) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดปัญหาการลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ตลอดจนเพื่อแก้ไขปัญหาความต้องการที่ผิดกฎหมายที่มีต่อยาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และเป็นการตัดทอนผลตอบแทนอันเกิดจากการลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท

ต่อมาได้มีการจัดประชุมเกี่ยวกับแนวคิดทางด้านนโยบายเพื่อปราบปรามองค์กรอาชญากรรม ในการสัมมนาระหว่างประเทศ ครั้งที่ 93 ซึ่งจัดโดย UNAFEI ในการประชุมครั้งนั้น ได้มีการเสนอมาตรการส่งเสริมให้ผู้กระทำความผิดให้ข้อมูลหรือให้ความช่วยเหลือแก่หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย จนในที่สุดก็มีการร่างอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (United Nations Convention against Transnational Organized Crime) อนุสัญญาดังกล่าวประกอบด้วยหลักการต่างๆ 41 ข้อ ซึ่งได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายหลายอย่างที่จะเป็นเครื่องมือในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งขึ้นในลักษณะองค์กร มาตรการที่สำคัญประการหนึ่ง คือการส่งเสริมให้ผู้กระทำความผิดให้ข้อมูลข่าวสาร หรือให้ความช่วยเหลือแก่หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย ซึ่งบัญญัติไว้ใน ข้อ 26³ ที่มีใจความโดยสรุป กล่าวคือ รัฐภาคีต้องส่งเสริมให้ผู้กระทำความผิดได้ให้ข้อมูลข่าวสารอันเป็นประโยชน์ในการปราบปรามองค์กรอาชญากรรม รวมถึงมาตรการที่จะป้องกันบุคคลดังกล่าวนั้นจากการถูกฟ้องคดี หรือถ้ามีการฟ้อง

³ อรรถพล ลิขิตจิตตะ, ณรงค์ รัตนานุกูล และคมกริช หาญไชย. (2549). มาตรการส่งเสริมบุคคลให้ความช่วยเหลือหรือให้ข้อมูลแก่หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย. หน้า 11-12.

คดีแล้ว ก็ควรให้เขาได้รับการลดโทษ ที่บัญญัติไว้เช่นนี้ก็เพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้เข้าร่วมกระทำ ความผิดกับองค์กรอาชญากรรมกลับตัว และในทางกลับกันก็ทำให้รัฐสามารถปราบปรามกลุ่ม อาชญากรรมต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ประเทศไทยได้ตระหนักถึงปัญหาองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติเช่นกัน โดยเฉพาะ ปัญหายาเสพติดที่มีความรุนแรงตั้งแต่ในสมัยอดีต ซึ่งจะเห็นได้จากจารึกทางประวัติศาสตร์ของ ไทยที่ได้มีการประกาศสงครามกับยาเสพติดตั้งแต่สมัยสุโขทัยตอนต้นประมาณปี พ.ศ. 1825⁴ จนถึง ปัจจุบัน นโยบายของรัฐบาลทุกยุคทุกสมัยก็ยังคงมีการประกาศสงครามกับยาเสพติดอยู่ เพราะว่า ปัญหายาเสพติดไม่สามารถแก้ไขได้โดยง่าย ยังคงมีการกระทำความผิดอย่างต่อเนื่อง และพัฒนา รูปแบบความร้ายแรงขึ้นเรื่อยๆ จนถึงได้ว่าปัญหาเสพติดนี้ได้กลายเป็นปัญหาระดับชาติที่ต้องเร่ง แก้ไข เมื่อประเทศไทยเล็งเห็นถึงปัญหาดังกล่าว จึงได้หาแนวทางที่จะขจัดปัญหา โดยได้ร่วมลง นามเป็นภาคีในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออก ฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1988 และอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่ จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 (UNTOC) และได้วางแนวทางเพื่อปฏิบัติตามข้อผูกพัน ที่ประเทศไทยต้องยึดถือ ตามอนุสัญญาฯ ดังกล่าวไว้หลายประการ ซึ่งแนวทางประการหนึ่งคือการ แก้ไขกฎหมายให้มีความสอดคล้องกับสภาพสังคม และทำให้การปราบปรามการกระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดที่กระทำในรูปองค์กรอาชญากรรมเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว และมี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มีการจูงใจให้ผู้กระทำความผิดเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์ อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน เพื่อแลกกับการที่ตนอาจจะได้รับการลดโทษน้อยลง กล่าวคือ ประเทศไทยได้มีการตราพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 โดยความใน มาตรา 36 ให้เพิ่มบทบัญญัติ มาตรา 100/2 ลงในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ซึ่ง บัญญัติไว้ว่า “ถ้าศาลเห็นว่าผู้กระทำความผิดผู้ใดได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งใน การปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน ศาลจะลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิด นั้นก็ได้”

เมื่อมีการตราบทบัญญัตินี้ดังกล่าวแล้ว ก็มีปัญหาคือไปในทางปฏิบัติของศาลอีกว่า ข้อมูล อย่างใดบ้าง ที่ถือว่าเป็น “ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ที่ศาลจะสามารถใช้ดุลพินิจเพื่อลดโทษให้แก่จำเลยในการพิพากษาคดี

⁴ พลภู อังกินันท์. (2515). *บทบาทชาวจีนในประเทศไทยในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า เจ้าอยู่หัว*. หน้า 7-8.

ได้ ซึ่งจากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาคำพิพากษาของศาลฎีกาที่เกี่ยวกับ มาตรา 100/2 ที่ได้มีการอ่านคำพิพากษาดังแต่ปี พ.ศ. 2547 จนถึงปัจจุบัน พบว่าการใช้ดุลพินิจของศาลในคดีที่มีข้อเท็จจริงใกล้เคียงกัน ศาลกลับตัดสินไปคนละแนวทาง กล่าวคือ ในคดีจำเลยได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดของตนเองและพาเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจค้นที่บ้านพักของตนจนสามารถยึดของกลางเพิ่มได้ กรณีเช่นนี้ คำพิพากษาศาลฎีกาบางฉบับตัดสินว่าเป็นการให้ข้อมูลสำคัญ จึงลดโทษให้แก่จำเลย แต่คำพิพากษาศาลฎีกาบางฉบับที่มีข้อเท็จจริงใกล้เคียงกัน ศาลกลับตัดสินว่าไม่ถือเป็นการให้ข้อมูลสำคัญ และมีได้ลดโทษให้แก่จำเลย โดยศาลให้เหตุผลว่า ไม่ว่าจำเลยจะให้ข้อมูลดังกล่าวหรือไม่ก็ตาม เจ้าพนักงานตำรวจย่อมนำตัวจำเลยไปค้นหาหาเสพติดที่บ้านพักของจำเลยอยู่แล้ว จึงเห็นได้ว่าการที่ศาลใช้ดุลพินิจในการพิพากษาคดีเช่นนี้ ดูไม่ค่อยจะเป็นธรรมกับจำเลยที่ไม่ได้รับการลดโทษมากนัก ทั้งๆ ที่ข้อเท็จจริงอาจจะปรากฏว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ที่จะนำไปสู่การปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดด้วยความสมัครใจ และสำนึกตัวได้แล้ว

และในกรณีที่จำเลยได้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับการกระทำความผิดในคดียาเสพติดนี้ พนักงานอัยการผู้ทำสำนวนควรเสนอความเห็นของตนในสำนวนด้วยว่าข้อมูลที่จำเลยได้ให้ไว้ต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนนั้นถือเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่จำเลยสมควรได้รับการลดโทษหรือไม่ และควรเสนออัตราโทษที่จำเลยสมควรได้รับไม่ว่าจะมีความเห็นว่าจะลดโทษให้หรือไม่ รวมทั้งเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด เช่น เหตุผลในการกระทำความผิด ภูมิหลังของการดำเนินชีวิต และความประพฤติอันเป็นอาชญาของจำเลย เป็นต้น ทั้งนี้ก็เพื่อพิสูจน์ความผิดและบริสุทธิ์ของจำเลย ซึ่งจะช่วยให้ศาลทราบข้อมูลที่แท้จริงอย่างครบถ้วน อันจะทำให้การใช้ดุลพินิจในการตัดสินคดีของศาลเกิดความเป็นธรรมสูงสุดแก่ตัวจำเลยเองและกระบวนการยุติธรรม

ดังนั้น ถ้ามีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับรายละเอียดที่จำเป็นเพื่อประกอบการใช้ดุลพินิจของศาล รวมทั้งถ้าประธานศาลฎีกาได้ออกระเบียบภายในเพื่อวางหลักเกณฑ์ถึงการใช้ดุลพินิจในการพิพากษาลดโทษให้แก่จำเลยที่ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตามมาตรา 100/2 ก็จะทำให้ศาลทราบว่าการให้ข้อมูลของจำเลยในแต่ละคดีนั้นเป็นการให้ข้อมูลสำคัญที่ควรลดโทษให้แก่จำเลยหรือไม่ ซึ่งจะทำให้การพิพากษาคดีของศาลเป็นไปในแนวทางเดียวกัน และเมื่อศาลมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนแล้ว ก็จะเป็นการคุ้มครองสิทธิของจำเลยชั้นหนึ่ง ที่เขาจะพยายามให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการ

⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4870/2547, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1487/2550, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4941/2550 และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2049/2551

ปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้เข้าหลักเกณฑ์ดังกล่าว เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ในการลดโทษ และในทางกลับกันก็จะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปราบปรามยาเสพติดก็สามารถนำข้อมูลที่ได้รับไปขยายผลเพื่อจับกุมผู้กระทำความผิดรายอื่นได้ หรือยึดอาชญากรรมของกลางยาเสพติดหรือทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดเพิ่มได้ รวมทั้งการทำลายองค์กรอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และในกรณีดังกล่าวถ้าพนักงานอัยการได้เสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดรวมทั้งเสนออัตราโทษที่เหมาะสมกับจำเลยต่อศาล ก็จะทำให้การใช้ดุลยพินิจของศาลเป็นไปด้วยความรอบคอบ และเกิดความเป็นธรรมสูงสุดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงวิวัฒนาการ แนวความคิด ที่มา ของบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับการที่จำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญในคดียาเสพติดตามกฎหมายของประเทศไทยและของต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาถึงหลักเกณฑ์และมาตรฐานในการใช้ดุลยพินิจของศาลในการกำหนดโทษและการลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้ข้อมูลที่สำคัญในคดียาเสพติดตามกฎหมายของประเทศไทยและของต่างประเทศ
3. เพื่อกำหนดแนวทางและเสนอแนะในการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายของประเทศไทยเพื่อคุ้มครองสิทธิของจำเลยที่ให้ข้อมูลสำคัญในคดียาเสพติด
4. เพื่อกำหนดแนวทางให้ประธานศาลฎีกาออกระเบียบภายใน อันเป็นการวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้ดุลยพินิจในคดีที่จำเลยได้ให้ข้อมูลสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
5. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการเพิ่มบทบาทของพนักงานอัยการให้เสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการให้ข้อมูลสำคัญในคดียาเสพติด รวมทั้งเสนออัตราโทษที่เห็นว่าเหมาะสมกับจำเลยต่อศาล

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การใช้ดุลยพินิจของศาลในการลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้ข้อมูลสำคัญในคดียาเสพติด ตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 นั้น ถ้ามีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับรายละเอียดที่จำเป็นในการใช้ดุลยพินิจของศาล รวมทั้งถ้าประธานศาลฎีกาออกระเบียบภายในเพื่อวางมาตรฐานในการพิจารณาข้อเท็จจริงในคดี ว่าข้อเท็จจริงอย่างใดบ้างที่ถือว่าเป็นข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ที่

ศาลจะสามารถใช้ดุลพินิจในการลดโทษให้แก่จำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นได้ จะมีผลให้กฎหมายมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น คำพิพากษาของศาลก็จะเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ในคดีที่มีข้อเท็จจริงใกล้เคียงกัน และในกรณีดังกล่าว ถ้าพนักงานอัยการผู้ทำสำนวนได้เสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการให้ข้อมูลสำคัญในคดีอาชญากรรม รวมทั้งเสนออัตราโทษที่เห็นว่าเหมาะสมกับจำเลยต่อศาล ก็จะทำให้ศาลทราบข้อเท็จจริงอย่างครบถ้วน การใช้ดุลพินิจของศาลก็จะเป็นไปด้วยความรอบคอบ และจำเลยก็จะได้รับความยุติธรรมในการดำเนินคดีอย่างเต็มที่

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาถึงวิวัฒนาการ แนวความคิด กระบวนการในการใช้ดุลพินิจของศาลในการพิพากษาคดี และบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับการที่จำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมตามกฎหมายของประเทศไทย โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศทั้งในระบบกฎหมายซีวิลลอว์และคอมมอนลอว์ เพื่อวิเคราะห์ถึงข้อดีข้อเสีย และนำไปสู่การวางมาตรฐานในการใช้ดุลพินิจในการลดโทษของศาล ตลอดจนการพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย เพื่อให้สามารถคุ้มครองสิทธิของจำเลย และทำให้จำเลยได้รับความยุติธรรมมากยิ่งขึ้นในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ดำเนินการศึกษาโดยค้นคว้าจากตำรากฎหมาย ตำรับกฎหมาย เอกสาร บทความ วิทยานิพนธ์ เอกสารรายงานการวิจัย รายงานการประชุม การเสวนาทางวิชาการ คำพิพากษาของศาลฎีกา และข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งความรู้และความเห็นจากท่านอาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวกับการให้ข้อมูลสำคัญในคดีอาชญากรรมตามกฎหมายของประเทศไทย และกฎหมายของต่างประเทศทั้งในระบบกฎหมายซีวิลลอว์และคอมมอนลอว์ จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษามาวิเคราะห์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงวิวัฒนาการ แนวความคิด ที่มา ของบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับการที่จำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญในคดีอาชญากรรมตามกฎหมายของประเทศไทยและของต่างประเทศ
2. ทำให้ทราบการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษและการลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้ข้อมูลที่สำคัญในคดีอาชญากรรมตามกฎหมายของประเทศไทยและของต่างประเทศ

3. ทำให้มีแนวทางในการเสนอแนะเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น ในคดีที่จำเลยได้ให้ข้อมูลสำคัญในคดีอาญา

4. ทำให้มีแนวทางในการเสนอแนะให้ประธานศาลฎีกาออกระเบียบภายในเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการใช้ดุลพินิจของศาลในการพิพากษาลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้ข้อมูลสำคัญในคดีอาญา เพื่อให้คำพิพากษาเป็นไปในแนวทางเดียวกันและเป็นการคุ้มครองสิทธิของจำเลยในการที่จะได้รับความเป็นธรรมอย่างเท่าเทียมในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

5. ทำให้มีแนวทางในการเสนอแนะเพื่อเพิ่มบทบาทของพนักงานอัยการให้เสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการให้ข้อมูลสำคัญในคดีอาญา รวมทั้งเสนออัตราโทษที่เห็นว่าเหมาะสมกับจำเลยต่อศาล